

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **C. G.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 września 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora - na niekorzyść

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 258/21

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt III K 196/18,

**uchyla zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia
19 stycznia 2023 r., sygn. II AKa 258/21 w części w pkt II
utrzymującej w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. III K 196/18, dotyczącej
orzeczenia o karze grzywny odnośnie do oskarżonego C. G. i**

sprawę, w tym zakresie, przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. III K 196/18 m.in. C. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazany został na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dziesięć) złotych każda, a nadto orzekł od oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej z przestępstwa i wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, z ustanowieniem w tym okresie określonych obowiązków probacyjnych.

Apelację od tego wyroku na niekorzyść tego oskarżonego, w zakresie kary, wniósł prokurator i oprócz zarzutu dotyczącego wymiaru kary, zarzucił nadto – na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. - sprzeczność w treści orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego uniemożliwiającą jego wykonanie, polegającą na określeniu w części rozstrzygającej w zakresie orzeczenia kary grzywny jej rozmiaru w wysokości 150 stawek dziennych po „20 złotych” każda, a słownie „ dziesięć” każda i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. II AKa 258/21 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej C. G..

W uzasadnieniu wyroku, Sąd Apelacyjny odpowiadając na zarzut apelacyjny odnoszący się do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej podniósł, że szczegółowa analiza zarówno wyroku, z uwzględnieniem wysokości wymierzonej opłaty, jak i jego uzasadnienia, nie pozostawiają wątpliwości, iż w rzeczywistości zamiarem Sądu było orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w postaci 150 stawek dziennych po „ 20 złotych” każda.

Od tego wyroku kasację wniósł prokurator.

Skarżący zarzucił wskazanemu wyrokowi rażące i mające wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji w części rozstrzygającej w zakresie kary grzywny orzeczonej wobec skazanego, a dotkniętego bezwzględną przyczyną odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. polegającą na sprzeczności w treści wyroku, uniemożliwiającej jego wykonanie w związku z wymierzeniem skazanemu kary grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po „20” złotych, a słownie określenie „dziesięć” stawek każda, w następstwie dokonania wadliwej kontroli odwoławczej zarzutu apelacyjnego prokuratora i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części w pkt II utrzymującej w mocy zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. III K 196/18 dotyczącej orzeczenia o karze grzywny wobec oskarżonego C. G. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie – jako przyczyna uchylenia wyroku - odnosi się do jego wewnętrznej sprzeczności. Chodzi jednak nie o każdą sprzeczność, ale o taką która uniemożliwia wykonanie wyroku, a zatem mamy tu na myśli istotną, zasadniczą sprzeczność. Jak wskazano sprzeczność musi dotyczyć treści orzeczenia, co powoduje, że nie mogą być wykonane rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu dotyczące rozstrzygnięcia o wymierzeniu kary pozbawienia wolności i o warunkowym umorzeniu postępowania, jak i pojedyncze rozstrzygnięcia np. o rozbieżności pomiędzy określoną cyfrowo i słownie liczbą stawek dziennych grzywny, stwarzające wątpliwości odnośnie do wymiaru grzywny (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany). Takie rozumienie sprzeczności w kontekście dyspozycji art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. prezentowane jest również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które trafnie powołano w uzasadnieniu kasacji.

Uwzględniając powyższe wskazać należało, że w realiach tej sprawy zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie. Bezsporne przy tym jest, że C. G. został skazany na karę grzywny. Wątpliwości dotyczą zaś wymiaru

orzeczonej kary, ponieważ cyfrowo widnieje zapis „20”, a słownie „dziesięć”. W tej sytuacji niemożliwe staje się rozstrzygnięcie wątpliwości, czy w rzeczywistości zamiarem Sądu było wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w postaci 150 stawek dziennych po „20” złotych każda, czy też po „dziesięć” złotych każda. Analiza wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, podstaw skazania i wymiaru kary, nie może doprowadzić do ustalenia, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary odzwierciedla wymiar kary, który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa, ponieważ na podstawie wskazanych przepisów prawa możliwe było wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w postaci 150 stawek dziennych zarówno w wysokości 20 złotych, jak i 10 złotych każda. Słusznie podniesiono w kasacji, że analiza treści wyroku, której dokonał Sąd Apelacyjny, odwołując się do wymierzonej opłaty, jako prowadząca do ustalenia niekorzystnego dla oskarżonego, skutkującego przyjęciem grzywny w zdecydowanie większym wymiarze, nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia w przedmiocie przeciwstawnych wysokości stawek dziennych grzywny wskazanych w części dyspozytywnej orzeczenia. Usunięcie istniejących sprzeczności w treści orzeczenia nie powinno być zatem wynikiem interpretacji, a powinno wynikać w sposób jednoznaczny z treści wyroku skazującego, a tego w tej sprawie, uwzględniając również brak zapisu audio - video z ogłoszenia wyroku, uczynić nie można. Przyjęcie przez Sąd odwoławczy takiego ustalenia, stanowiącego nieuprawnioną ingerencję w treść merytorycznego rozstrzygnięcia, stanowiło efekt wadliwej kontroli odwoławczej zarzutu zawartego w apelacji prokuratora.

Zatem w przekonaniu Sądu Najwyższego, zachodząca w tej sprawie wskazana sprzeczność w treści wyroku sądu *a quo* uniemożliwiająca jego wykonanie, nie skorygowana przez Sąd Apelacyjny, skutkująca zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, powinna prowadzić do uchylenia wyroku Tego Sądu w zaskarżonej części i przekazania sprawy, w tym zakresie, Temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Brak takiego rozstrzygnięcia, wobec uchylenia przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie o sprostowaniu omawianej sprzeczności jako oczywistej omyłki pisarskiej, z powodu niedopuszczalnej merytorycznej korekty treści wyroku, stworzyłby nadto sytuację, w której uzasadnienie wyroku sądu

odwoławczego, nie stanowiące orzeczenia, kształtowałby kwestię zakresu odpowiedzialności karnej skazanego, co tym bardziej przemawiało za takim sposobem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[a!]